

1. søndag i advent d. 2. december 2018

Salmer:

87: Det første lys er Ordet

84: Gør døren høj

83: Glæd dig, Zion, glæd dig, jord

76: Op, thi dagen nu frembryder

85: Op Zion at oplukke

74: Vær velkommen, Herrens år

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 21,1-9

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmødig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

I 1557 var der krig mellem Frankrig og det store spanske imperium. Byen Saint Quentin i det nordlige Frankrig var belejret af spanske tropper. En af belejrerne skød en pil ind i fæstningen med opfordring til, at byen overgav sig. En kommandant greb et stykke pergament og skrev de latinske ord "Regem habemus", "Vi har en konge" på det. Han satte pergamentet fast på et spyd og slyngede det tilbage ud i fjendens lejr. Vi giver ikke op. Vi har en konge, som vi vil kæmpe for.

Man kan sige det samme om os, som her på 1. søndag i advent er samlet i kirken. Vi er ikke kun samlet her i kirken, fordi det er hyggeligt at mødes og dejligt at synge de mange skønne

adventssalmer. Vi er ikke kun kommet for at møde den nye graver og kirketjener, se lyset blive tændt i den fine nye adventskrans eller opleve den nye praksis med at en fra menigheden beder kirkebønnen.

Vi er heller ikke kun kommet, fordi kirkeklokken i Hinge ringede 20 minutter en sen aften i sidste uge og vækkede nogle i området af nattesøvnen, inden jeg fik stoppet den og folk kunne sove videre.

Nej, vi er ikke kun samlet her af de gode grunde, jeg lige har nævnt, men også fordi vi har en konge. Fordi vi er en flok, et folk, som er fælles om at forsøge at følge den samme konge. Så vi er også kommet her for at styrke hinanden i troen på, at vi har en konge. Regem Habemus. Vi har en konge. En konge, som *er* kommet.

Han red ind i Jerusalem for et par tusind år siden på den underlige måde, som er så typisk for Jesus. I dag vil vi forvente at en konge kommer i en limousine eller en anden fin bil. Selvfølgelig godt bevogtet af motorcykelbetjente og andre sikkerhedsfolk. For 2000 år siden ville man have forventet, at en konge kom ridende på en ordentlig krigshest. En velstriglet og skinnende hest. En flot og stærk hest, klar til at bære kongen i krig. En velopdragen hest, som ikke lige stikker i rend, fordi der sker noget uventet. En hest, som har autoritet og udstråler kongeværdighed. Men hvad kom Jesus ridende på? Et æsel. Nåh ja, men så var det måske ved en fejl? Der var ikke lige nogle prangende heste i nærheden, måske? Eller han så et æsel tilfældigt gå forbi og valgte det efter en hurtig indskydelse?

Nej, det var helt planlagt fra Jesu side. Han sender to af sine disciple af sted for at finde et æsel, som står bundet med sit føl. Det gør de og bringer dem til Jesus. Jesus har nemlig noget helt bestemt i tankerne. Han vil ride ind i Jerusalem på en helt bestemt måde for at minde os om, hvilken måde han er konge på.

Det med et æsel og føllet er en profeti fra Zakarias' bog fra Det Gamle Testamente. Der tales der netop en konge, som kommer ridende på et æsel og på et trækdyrs føl. Og så siges der noget ret vigtigt. Han kommer ikke ridende storskrydende og råbende højt, at han er konge. Han kommer heller ikke i fuldstændig underkuethed og gemmer sig mellem æslet og føllet. Nej, han kommer ridende sagtomt.

Sagtmodigt. Det ord dukkede også op sidste søndag, hvor Jesus kaldte os til at komme til ham, tage sit åg på os og lære af ham, for han er sagtmodig og ydmyg af hjertet.

Det er derfor på tide, at vi kigger lidt nærmere på ordet sagtmodig. Sagtmodig betyder egentlig at man ikke protesterer eller beklager sig; at man er stiltfærdig på en resigneret eller lidt sørgmodig måde. I hvert fald hvis man spørger en ordbog. Men måske er den definition ikke uddybende nok. For det lyder jo lidt som noget selvudslettende, en person som hverken stikker næsen eller ordene alt for lang frem og ikke udretter det helt store i livet. Men det passer ikke på Jesus. Han udrettede en hel del. Så der er mere i ordet end det. I sin nye glimrende bog om Bjergprædiken foreslår den danske præst Jens Ole Christensen, at ordet bedst forstås, hvis man deler det op i to små ord. Sagte og modig.

At være sagte er at være langsom, afdæmpet og uforfængelig.

At være modig er at turde gå de veje, hvor der er modstand.

Jesus rider altså langsomt, afdæmpet og uforfængeligt ind i Jerusalem på et æsel. Men han er også modig, han tør gå vejen, selvom han alt for godt ved, at der venter modstand, lidelse og død.

For han var ikke en krigskonge. Men en fredskonge. Han var ikke en konge, som tvang nogen til at følge sig. Men en konge, som åbnede en mulig vej at gå for alle mennesker, hvis de vil. En vej gennem døden til det evige liv. En vej gennem tilgivelse til fred med Gud. Sagte og modigt åbnede han den vej ved sin lidelse, død, opstandelse og himmelfart.

Og nu, på første søndag i det nye kirkeår, kalder han os igen til at følge efter sig på den vej. Vi ved, at det nye kirkeår vil bringe jul, påske, pinse og trinitatis. Sådan er det. Sådan plejer det at være. Men hvad livet ellers vil byde på, det aner ingen af os. Vil vi møde modgang? Vil vi møde medvind? Vil vi møde tvivl? Vil vi blive opmuntret i troen? Vil vi møder tider, hvor vi beder til Gud om at gribe ind, men han hører os ikke? Vil vi opleve, at Gud griber ind i vores liv? Vil vi møde dage, hvor vi får lyst til at stikke af fra alt, fordi det virker uoverskueligt? Vil vi opleve tider, hvor vi føler os utroligt godt hjemme i de fællesskaber, vi er en del af? Vil vi møde dage, hvor vi føler os ensomme, både derhjemme og i kirkens fællesskab? Vil vi føle os set og anerkendte for det vi er og gør?

Det er som i beretningen om krigen i 1557, hvor fjenden skød pile ind i lejren med opfordring til overgivelse. Der er mange ting, som vil have os til at overgive os til håbløsheden og mørket.

Det kan være alle de forandringer, der sker i livet og i verden, og alle de nye ting, vi skal lære.

Elektronik. E-boks. Fartpilot i bilen.

Det er da dejligt med nye morgener og nye muligheder. Nye år, som bare venter på os. Men det kan godt blive for meget med alt det nye.

Jeg er ikke altid så god til nye ting. Jeg er bedst til det gamle og velkendte. For jeg vil gerne være tryk og gerne kunne kontrollere. Jeg er heller ikke god til at lære nye ting. Jeg orker ikke så tit at lære et nyt brætspil at kende. Eller engang som dreng, da jeg skulle lære at spille bordtennis og smashe med baghånden. Det gik ikke stærkt nok, og jeg, som ellers ikke er så temperamentsfuld, smed mit bordtennisbat langt væk i arrigskab over, at det var så svært at lære at smashe ordentligt. Alt det nye, alle forandringer, kan få os til at overveje at opgive, og ønske os tilbage til 1950'erne.

En anden ting som kan få os til at overveje at opgive det hele, er mange menneskers tanker om folk, der tror. Når kristne står frem og siger, at de tror på Gud og forsøger at lade den tro få konsekvenser i deres liv, så møder de ofte, især på de sociale medier, modstand og latterliggørelse. Troen på Gud bliver sammenlignet med troen på nisser eller julemanden. Troen bliver kaldt middelalderlig og mørk, og man bliver igen og igen mindet om, at vi altså lever i 2018. Underforstået: Drop nu den der gammeldags snak om Gud.

Eller kristne bliver anklaget for at tro på Gud, fordi de ikke kan klare livet selv. De er ikke modige nok til at se i øjnene, at der ingen Gud findes og ingen mening er. Eller hvis man som kristen holder fast i et traditionelt syn på køn, seksualitet og familieliv, så mærker man hurtigt, at man er i undertal og bliver kaldt diskriminerende.

Igen, skal vi bare ønske os tilbage til dengang vi levede i mere kristent land, og det var acceptabelt, ja, nærmest respektabelt at tro på Gud?

Eller måske kommer opfordringen til at overgive os, at droppe troen, fra os selv. Fra vores indre. Jeg har aldrig tvivlet på, om Gud findes, men jeg har tvivlet på, om han vil gribe ind i mit liv. I vores sogne. I verdenen. Vil han os stadig noget? Eller har han trukket sig tilbage fra verden og ladet os passe os selv? Er han stadig konge og almægtig, eller har han abdiceret, flyttet sig fra tronen og fundet noget andet og nyt at give sig til?

Eller når vi rammes af sorg, af sygdom, af mørke tanker, af skyld og skam, som vi ikke kan slippe, så kan tanken melde sig, skal vi ikke bare droppe det hele? Overgive os til tanken om, at Gud nok er ligeglad med os, og at det hele alligevel går mod mørke og død og vinter og katastrofer?

Nej! Regem habemus. Vi har en konge. En konge, som er kommet og som stadig har magten. Det nytter ikke noget at længes tilbage i tiden, der er en kun vej, og det er fremad. Jesus har netop skabt en vej fremad gennem sorg mod trøst. En vej gennem modløshed mod håb. En vej gennem tvivl mod tro. En vej gennem meningsløshed mod meningsfuldhed. Og vi vandrer bedst på den vej, når vi lærer af ham og er sagtmodige. Sagte og modige.

Vi må være sagte. Vi må være lidt tilbageholdende, for vi har ikke kontrol. Vi må ikke være forfængelige, men nærmere ligeglad med hvad andre mennesker tænker om os. Tænke mere på, hvad vores konge, Kristus, tænker om os. Vi må være tilpas afdæmpede. Ikke angribe vores modstandere og kalde dem dumme ateister eller andre grimme ting. Men turde lide og møde modstand, når det er tid til det. Vi må turde være langsomme. Vente på det, der kommer. Vente på ham, der kommer en dag og gør alting godt. En stor del af kristenlivet består af ventetid, og vi kan lige så godt øve og træne vores vente-muskel. Vi får brug for det.

Men vi må også være modige. Vi har en konge, som er værd at kæmpe for. En tro, som er værd at vove modstand og latterliggørelse for. Et håb, som brænder så dybt i os, at det er værd at dele med andre. Ja, til tider er det kristne håb om evigt liv og fællesskab med Gud det eneste, som holder vores mod oppe. Nogle vil nok synes, at det er en flugt fra det her liv at håbe på et evigt liv hos Gud. Nogle vil finde det dybt latterligt. Men Kristus er hele verdens håb, og det håb skal deles med hele verden.

Vi har en konge. En konge, som red ind i Jerusalem, en konge, som stadig rider med os i vores liv, og som opmuntrer os til at være sagtmodige. Sagte og modige, og udbrede hans rige og håbet om det evige liv til alle dem, vi møder.